

precizând: „Am vorbit cu doctorii în timpul operației și le-am spus că a fi doctor și a fi necredincios înseamnă o nebunie”.

Dând sfaturi unei tinere care intenționa să intre în viața monahală, Părintele Dometie - contrar practicii obișnuite - nu se grăbește s-o îndemne spre mănăstire, ci îi atrage atenția, cu excepțională delicatețe și purtare de grijă, că: „Toate câte sunt de la Dumnezeu se îndeplinesc la timpul lor. Orice hotărâre luată în grabă aduce mari neliniști mai târziu. Mai bine să dăm timpului răgaz să ne învețe tot ce știe el, decât să riscăm printr-o hotărâre pripită să regretăm apoi toată viața” (scrisoare din 16 decembrie 1956, Spitalul Brătianu, Buzău).

Cei mai mulți îl știu pe Părintele Dometie ca pe un dăruitor și generos, de o milostenie fără

seamă. Autorul acestor rânduri a beneficiat el însuși, fiind copil, de milostenia concretă, în bani, a Părintelui. Trebuie știut că milostenia Părintelui Dometie nu era un sentimentalism, chiar dacă el era deosebit de sensibil la suferințele și nevoile oamenilor, de la cele mai atroce până la cele mai simple. Poate că nimeni n-a precizat mai bine decât el criteriile milosteniei autentice. El numește milostenia adevărată drept „milostenia făcută cu dreptate” și precizează trei criterii ale ei: „Milostenia făcută cu dreptate înseamnă aceea făcută din sudoarea frunții noastre ... să nu știe dreapta ce face stânga ... Pe urmă milostenia noastră să o facem ... cu cei mai scăpătați oameni, cu cei mai sărmani” (scrisoare din 10 martie 1957, Sfânta Episcopie Buzău).

Sursa: ziarullumina.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică

12 iulie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Romani 12, 6-14; Ev. Matei 9, 1-8; glas 5, voscr. 6

→ **Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum)**

- Cinstirea Sfintei Icoane Prodromița de la Muntele Athos
- Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul
- Sfinții Mucenici Proclu și Ilarie
- Sfântul Cuvios Mihail Maleinul
- Sfânta Veronica

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

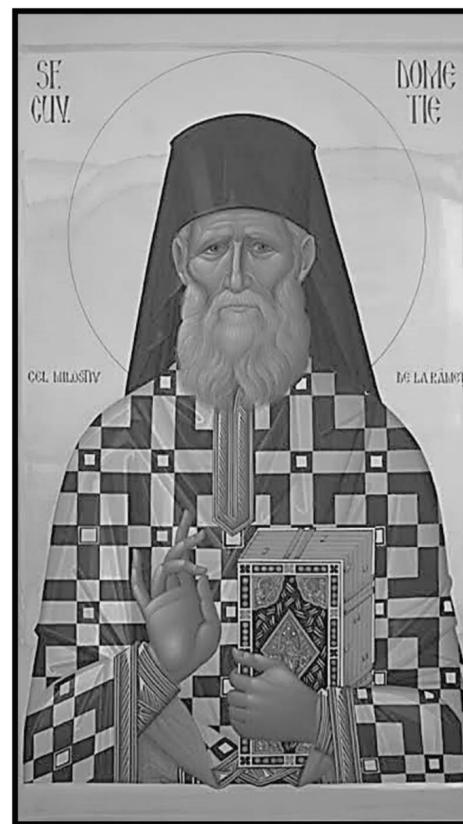
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nimic din lumea aceasta nu poate umple golul dinlăuntrul nostru,
pentru că acesta poate fi umplut doar de Dumnezeu!”

– Părintele Emilianos Simonopetritul

Nr. 610 / 5 iulie 2026

**SFÂNTUL
DOMETIE CEL MILOSTIV
DE LA RÂMEȚ**

1924-1975

† 6 IULIE

CHIPUL MILOSTENIEI

În centrul învățăturii creștine se află iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele, iar milostenia este una dintre cele mai concrete forme de manifestare a acestei iubiri. În limba greacă „eleos” înseamnă compasiune, îndurare, milă. Milostenia s-a păstrat ca o expresie a ajutorului oferit celor în nevoie, dar și ca o atitudine interioară a sufletului. Pentru creștin, milostenia nu este doar un act ocazional, ci o stare permanentă de dăruire, un drum spre mântuire și comuniune cu Dumnezeu.

Biserica noastră prăznuiește, pe 6 iulie, un sfânt român, Sfântul Cuvios Dometie cel Milostiv de la Râmănești, un om care s-a remarcat în viața sa tocmai prin această virtute: milostenia. Cât de plăcuți sunt înaintea Domnului cei milostivi!

Sfântul Dometie s-a născut în 13 octombrie 1924, în comuna Bălănești, județul Buzău, din părinți

dreptcredincioși, primind la botez numele Stelian. Încă din pruncie a arătat multă dragoste față de slujirea lui Dumnezeu și față de oamenii aflați în suferință. A urmat cursurile Seminarului Teologic de la Buzău, pe care l-a absolvit ca șef de promoție în anul 1945. În același an s-a înscris la Facultatea de Teologie din București, pe care a absolvit-o în anul 1949. Atât lucrarea de licență, cât și cea de doctorat, la care a lucrat în perioada 1972-1975, au fost realizate sub coordonarea Sfântului Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae. A fost hirotonit diacon la Mănăstirea Hodoș-Bodrog din Episcopia Aradului, la 6 august 1949, iar marele dar al preoției l-a primit în 7 august 1949, la Catedrala Episcopală din Arad, fiind hirotonit pe seama Mănăstirii Prislop de către Episcopul Andrei Magieru. Tot în anul 1949, la 14 septembrie, de praznicul Înălțării Sfintei Cruci, a primit tunderea în monahism din mâinile Sfântului Cuvios Arsenie de la Prislop, avându-l ca naș pe Sfântul Cuvios Serafim de la Sâmbăta de Sus.

În anul 1950, Părintele Dometie a fost numit stareț al Mănăstirii Prislop, în urma arestării Părintelui Arsenie. A îndeplinit această ascultare doi ani, când a fost transferat ca stareț la Mănăstirea Afteia-Cioara, ctitoria Sfântului Sofronie Mărturisitorul. De praznicul Adormirii Maicii Domnului a fost înștiințat că este urmărit de autoritățile comuniste și va fi arestat după Sfânta Liturghie. A început

slujba mai devreme, apoi a fugit în pădure unde s-a rugat stăruitor Domnului pentru a nu fi prins. Cei care îl căutau, deși aveau câini, au trecut pe lângă el fără să-l găsească. Sfântul Dometie s-a dus apoi la Mănăstirea Ciolanu, județul Buzău, fiind rânduit director de studii și profesor la școlile monahale ale mănăstirilor Ciolanu, Rătești și Barbu, făcând această ascultare până în 1957, când a fost chemat ca slujitor la Catedrala Episcopală din Buzău.

După patru ani, a cerut binecuvântarea Mitropolitului Nicolae Bălan pentru a înființa o mănăstire în Ardeal, însă ierarhul i-a spus să reactiveze una dintre mănăstirile existente. Și așa Cuviosul s-a hotărât să meargă împreună cu ucenițele sale la Mănăstirea Râmeț. Acolo a devenit duhovnic, fiind foarte iubit de credincioși. Era cunoscut pentru darul împăciuirii, motiv pentru care mulți îl chemau să îi ajute în momentele grele. După truda de zi cu zi, seara își odihnea trupul istovit într-o chilie sărăcăcioasă. Nu punea preț pe lucrurile materiale, ci le împărțea tuturor celor care aveau nevoie, făcând astfel multă milostenie. Decât să vadă pe cineva lipsit, mai degrabă prefera să rămână el desculț sau fără cămașă ori palton. Bineplăcând lui Dumnezeu, și-a sfârșit viața aceasta pământească la 6 iulie 1975, arătând un ultim gest de jertfelnicie și milostenie. În urma unor inundații, a mers împreună cu mai multe

monahii să aducă alimente pentru mănăstire. Sfântul Dometie le-a împărțit sacii cu mâncare, iar el a luat povara cea mai grea, povătuindu-le pe cale pe ucenițele sale. Din cauza efortului sporit, fiind mult istovit, s-a așezat pe iarbă, și așa Cuviosul Dometie și-a dat sufletul curat în mâinile Domnului.

Toți cei care l-au cunoscut pe Părintele Dometie au rămas în primul rând cu imaginea jertfelniciei sale. Puțini știu însă că Părintele Dometie avea o atestare teologică universitară, fiind nu numai foarte citit, ci chiar doctorand în teologie. La insistențele Părintelui Stăniloae, el s-a înscris la cursurile de doctorat ale Institutului Teologic Ortodox din București, sub îndrumarea Părintele Dumitru Stăniloae, publicând și două referate în acest sens. Nu și-a finalizat însă aceste cursuri, pentru că nu avea niciun gând de promovare și mai ales pentru că era atât de absorbit de munca sa de la Mănăstirea Râmeț, încât pregătirea doctoratului nu mai prezenta interes și era chiar imposibilă. Pentru autenticitatea și profunzimea gândirii sale dogmatice prezentăm acum și câteva probe inedite. Astfel, în ceea ce privește sensul Sfintei Cruci, adică împrărierea sau purtarea ei de către fiecare creștin, într-o scrisoare din 1956, pe când era slujitor la Episcopia din Buzău, Părintele Dometie spune că „Greutatea cea mare este până începi să-ți cunoști

crucea” și, într-o aprofundare foarte nuanțată și subtilă, identificând crucea cu cunoașterea de sine, precizează, ca nimeni altul, că, de fapt, cunoașterea de sine este identică cu conștientizarea propriilor limite: „Această cunoaștere începe cu cunoașterea propriei noastre ființe, cu toate slăbiciunile și neputințele ei. Cine ajunge să se cunoască, acela a făcut cel mai mare pas în calea care duce spre mântuire și spre viața cea veșnică” (scrisoare din 14 septembrie 1956). Având în vedere cuvântul Sfântului Apostol Pavel „când sunt slab, atunci sunt tare”, Părintele Dometie arată că „puterea lui Dumnezeu ni se descoperă nouă în momente de neputință. Atunci când ni se pare că ne fuge pământul de sub picioare și când credem că nu mai este nici o putere de scăpare”

O altă valoare teologică a Părintelui Dometie o găsim în explicarea sensului suferinței. După ce spune că a trecut printr-o operație foarte grea, „prin dureri mari”, peste „acest obstacol, al mai greu din viața mea de până aici”, dar „conștient tot timpul și vesel și senin”, Părintele face observația excepțională că „nicăierea cineva nu se poate simți mai aproape de Dumnezeu, ca pe masa de operație” (scrisoare din 15 decembrie 1946, Spitalul Brătianu din Buzău). Tot din această experiență a suferinței, Părintele Dometie trage și o concluzie semnificativă pentru raportul dintre știință și credință,